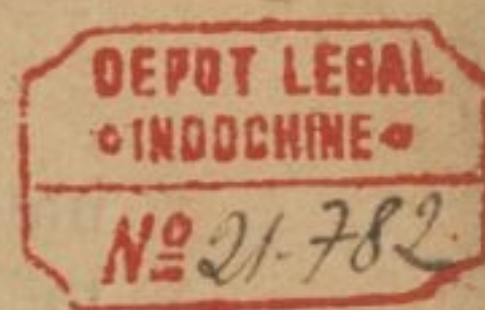

TỔ QUYÊN

MỘT TAY ĐÃ GÂY NÊN BIẾT BAO THỦ
ĐOẠN OANH LIỆT SỰ NGHIỆP ANH HÙNG

Số 2

Khiến cho các báo năm châu nhiều lần khen ngợi

0\$03

*Certifié exact
2000 exemplaires
Hanoi le 16-5-36
Lecordier*

*Trên làn cát trắng, dưới vầng giăng bạc,
Tổ-Quyên công Lương - Sinh chạy chốn.*

Bao-Ngoc Van-Doàn xuất bản

67, Phố Cửa Nam — Hanoi

87 2305

— Việc quái gì mà kinh hãi ! phàm người ta khi dụng lực nhiều quá, huyết-quản thường hay bị ngưng-trệ mà ngắt đi như thế là thường. Nhưng . . . (nàng bỗng nhìn vào mặt chàng) nếu không nhờ người ngoài giúp sức thì cũng có khi không hồi lại được. Thành ra thiếp định cứu mệnh cho người, lại hóa chịu ơn người cứu mệnh ! . . . Chà ! khát nước chết mất ! . . . Thôi ta đứng dậy đi thôi !

— Đi đâu bây giờ ?

— Cứ đi, rồi sẽ biết ! cũng gần đây thôi.

Một đôi giai-nhân tài-tử, thông dong giắt nhau đi trên làn cát trắng dưới ánh trăng khuya . . . Thật là một cảnh tuyệt - thú, tuyệt-diệu trên đời. Vậy mà hai người chẳng được vui cười chút nào, vì mỗi người đều đương mang nặng khối sầu riêng, càng gần gũi nhau, trong lòng càng thấy tái-tê cay đắng . . . Tuy hai người đối với nhau cùng cảm-mến nồng-nàn, vậy mà đành phải ngấm ngấm tròn sâu trong tâm khảm, không ai dám đem nỗi lòng tỏ lộ với ai ?

Sinh đương dầu dầu nét mặt chân vẫn theo nàng cùng bước mà tâm hồn đương man-mác mãi nghĩ tận đâu đâu . . . Thình lình nàng vỗ vai vui vẻ nói :

— Nghĩ gì mà ngây độn như thế ? Thôi đã đến nơi rồi !

Sinh choáng người như đương mê sức tỉnh. Ngảnh trông bên tả thấy có túp nhà con, ẩn nấp trong rặng cây xanh tốt.

Tổ-Quyên tong tả chạy trước vào mở khóa cổng, khóa cửa rồi vẫy Lương vào theo.

Cái nhà tuy bé, trông bề ngoài rất soàng, nhưng cách sắp đặt ở trong rất gọn gàng xinh xắn. Nàng soi đèn trở một cái trống bảo Lương.

— Công-tử hãy nghỉ tạm một lát cho hồi sức, mai sẽ nói chuyện.

Nói đoạn, nàng mở cửa đi thẳng vào phòng trong không thấy ra nữa.

Bốn vách phòng thấy treo đầy tranh-ảnh thơ phú và gương-đao. Cạnh cửa sổ trông ra sông, lại thấy có cái bàn nhỏ, có đủ

giấy, mực, bút sắt, bút lông. Nhất là sách-vở báo-chí, thấy trông-trắt rất nhiều.

Nhân thấy một tờ báo mới có nét bút chì-xanh đánh dấu hoa-thị và gạch mấy giòng, chàng vừa sức nhìn vào chỗ có những nét vạch xanh ấy, bất giác rất nầy mình, như người vò phải điện ! Mặt mũi tức thì nóng ran như lửa, quả tim nhẩy loạn như trống đình... Thì ra cái mực ấy chính nói về cái án « tử-hình » của chàng.

Nhân hồi bấy giờ cánh học sinh đương cực-lực phản đối về cái thái-độ ươn hèn của Chính - phủ Trung - ương và sau khi bọn Lương - Sinh 7 người vừa ở Âu-châu về nước được một ngày, bỗng xảy ra một việc bạo động : một sinh-viên dùng trái phá ném chết một vị yếu-nhân đương cầm đại quyền trong Quốc-phủ. Lại nhân trong bọn du học này, một sinh-viên bị bắt quả tang đã ngầm đem mấy khẩu súng lục về nước... Bởi thế nên tòa án quân-vụ liền khép cả bọn vào tử-hình. Hạ lệnh cho cục công-an sau khi bắt được đủ số phải giải ngay ra pháp trường xử bắn.

Đọc đến đây, Lương bỗng thấy tai ù mắt quáng, tâm-thần hoảng-hốt lao-đao... bất-giác vồ mạnh xuống bàn đánh « rầm » một tiếng, buột miệng kêu to lên rằng :

— Trời ơi ! Nếu mấy hàng chữ khốc-hại này không lọt được vào mắt nường tử, thì... ôi thôi thôi... còn gì là đời kẻ thư-sinh khốn nạn này nữa !...

Quyên ở phòng trong nghe tiếng động, rất mình cảm gờm chạy ra, thấy Lương đương trợn trừng hai mắt, nhìn sững vào ngọn đèn tàn. Nàng nghiêm giọng hỏi :

— Sáng bạch rồi mà còn rong đèn ! Vừa rồi cái gì mà công-tử la hét như thế, nhỡ ra tai vách mạch dừng, thì có chết không ? Phải biết rằng lúc này hàng nghìn vạn thám-tử đương sục khắp hang cùng ngõ hẻm, để lùng bắt chúng ta đó !

Sinh biết mình lỗ-mãng, phải len-lét cúi đầu, như đứa học trò phạm tội, ngồi nghe nghiêm sự trách mắng. Thấy vậy, nàng động lòng thương, chạy đến vỗ vai ôn tồn nói :

— Công-tử tưởng là tờ báo này đã vạch lối cho thiếp hay tin mà đến cứu kịp, có phải không? nếu vậy thì cái óc phán-đoán của công-tử tầm thường quá!

Lương bổng kinh ngạc, trở mắt nhìn sững vào mặt nàng. Tổ-Quyên tuy là bức anh-hùng hiệp-khách nhưng vẫn chưa thoát khỏi nhi-nữ thương-tình, thấy chàng nhìn tròn-trọc, tự nhiên sinh hồ-thẹn, đôi vầng đào-kiềm bỗng bừng bừng đỏ gay, trông càng xinh đẹp một cách lạ-lùng, dù bút thần cũng khôn tả siết.

Nàng tảng cầm lấy tờ báo, liếc mắt nhìn qua các đề-mục rồi nói tiếp:

— Sau khi thiếp chịu ơn giúp đỡ của công-tử, thì công-tử đi những đâu, làm những gì, thiếp đều rõ hết. Bởi thế nên mới dò biết sự công-tử bị bắt. Nhưng lúc đầu, thiếp chưa hiểu bị bắt vì lẽ gì nên mới mua tờ « Tân-Văn » này để tra-cứu cho biết manh mối. đó thôi. . . (nàng bỗng đổi giọng): Bây giờ thiếp lại phải về qua nhà để thăm bệnh-tình lão mẫu, và còn mấy việc riêng cần phải giải quyết. . . Vậy thì, công-tử cứ yên-tâm tạm nấu ở đây ít ngày; chiều mai thiếp lại xin đến thăm. Từ đây, công-tử tức là chủ-nhân nhà này, mọi vật cần dùng như đồ ăn thức uống, thiếp đã dự-bị đủ cả, công-tử cứ việc tự-do lấy mà dùng! . . . Chỉ duy có một điều tối-ky, là: công-tử không được ra khỏi cái nhà này một bước! Nếu cầu thả một ly, sẽ có cái nguy-hiểm đến tính mạng đó!

Thấy nàng bước ra cửa, Sinh luống-cuống chạy theo, toan gọi lại nói thêm một vài câu, nhưng liú lười chưa kịp nói thì hai hàng nước mắt đã rào-rạt ướt đầm hai mắt.

Có lẽ Quyên sợ không nén nổi sự cảm-động chăng? nên nàng chỉ khẽ chào một tiếng, rồi bằng mình chạy vụt ra cổng, chớp mắt đã không thấy đâu nữa. . .

UY ước-hẹn hôm sau sẽ đến, nhưng Quyên đi thẳng một mạch tới ba hôm mới lại đến thăm Sinh. Khi gần tới nơi, tâm hồn nàng bỗng thấy xôn xao hồi hộp, không biết trong cái thời gian vắng mặt, Sinh có được bình an không? liệu có khỏi sảy ra biến cố gì không!

Bỗng một sự sảy ra, khiến cho Quyên rất mình kinh hãi, thấy thoáng có bóng người, từ phía sau nhà của nàng, chạy vụt biến vào trong rừng mất. . .

Quyên tái mặt, rấm chân gắt thăm :

— Thôi chết rồi ! Không khéo hình-tích của Sinh bại lộ mất rồi cũng nên ! . . . Quái lạ ! chỗ ở của ta bí-hiểm đến thế, không hiểu sao lại có kẻ khám phá nổi thì cũng khả quái thật ! Không khéo chính thẳng ngu ngốc Lương-Sinh đã sơ suất làm hỏng việc của ta cũng nên ! . .

Đứng nấp trong bụi nghe ngóng một hồi lâu, không thấy gì. Nàng bỗng nghĩ thăm :

— Hay là . . cái bóng vừa rồi là một con vật gì, mà ta nhận lầm là bóng người chẳng ? Nhưng mà không có lẽ ! đây có phải là thâm-lâm cùng cốc đâu mà bảo có vật rừng ? . . . À, kia kia . . hấn đã tự trong rừng hiện ra kia kia !

Nấp kín trong bụi, trồ hết nhãn-lực nhận kỹ sự cử-chỉ của gã kia, thấy hấn trá hình làm kẻ ăn mày, cứ lảng vảng nấp no hoài ở xung quanh căn nhà ấy . . .

Cặp mắt sáng choang như lửa điện của Quyên, chẳng những biểu-lộ vẻ tài-trí thông-minh, lại có cái đặc-tính rất lạ, là thoáng trông người nào tận đằng xa, nàng đã nhận biết được ngay, và, đã một lần in vào tia mắt nàng thì suốt đời không quên được nữa.

Bởi vậy, nên vừa nhác trông gã hành-khất nàng bỗng kinh-hãi mà rằng :

— Thằng khốn nạn này định đến đây dình mò cái gì thế này ?..

Tuy cái tài biến tướng cải hình của nó sảo-diệu đã nổi tiếng trong vùng trường-giang ; nhưng dưới cặp mắt tinh-quái của ta, đã thừa nhận biết cái chân diện-mục của hắn rồi ! Một ngày ai còn lạ gì cái đồng mũi cao lù-lù của thằng thanh-tra trinh-thám Thượng-Sơn nữa !

Trầm-ngâm một lát nàng lại nói :

— Cái việc ta giúp Sinh vượt ngục, chắc nó không thể dò biết được. Vậy thì nó đến đây làm gì thế ? Hay là Lương-Sinh đã mạo-hiểm đi ra khỏi trại, để cho thằng cáo-già kia đã nhận được mật mà theo hút đến đây chăng ? Nếu vậy thì nguy to mất rồi ! Không khéo Sinh lại bị bắt lần nữa mất rồi cũng nên !

Nghĩ vậy, bất giác thấy bốn chồn thấp-thỏm trống ngực khua ran. Hai chân lăm-le chỉ muốn chạy vào trong lều để thử xem Sinh có còn ở trong đó hay không ? nhưng lại rụt rè không dám.

Quyên bỗng hoảng nhiên nghĩ ra mà rằng :

— Phải rồi ! Sinh chưa bị bắt và không có ở trong lều đâu, nên nó mới thấp tho rình mò, để hễ thấy về thì bắt đó. Hay là... có khi Sinh đã bị bắt, đã sừng ra ta, nên chúng định rình để đón bắt ta đấy, cũng chưa biết chừng ?

Bỗng nảy ra một ý kiến, Quyên mỉm cười tự nói :

— Được rồi ! bay đã khôn ngoan trá hình để lừa ta, bắt nhược ta cũng thu « tương kế tựu kế » thử trá hình gạt lại mi, xem sao !

Nghĩ vậy nàng bèn theo đường tắt về chỗ ngụ, trá hình làm một đứa thôn-nữ nghèo hèn : áo quần lam-lũ, da dẻ đen thui, tay cầm cái liềm đôi sọt, thùng thỉnh tới vờ sông gần rừng cắt cỏ, vừa làm vừa nhón nhơ hát hồng nghêu-ngao.

Nàng có ý tìm kiếm cái gã ăn mày khi nãy, những gã đã biến đi đâu mất rồi : Quyên cố ý tìm hoài, vẫn không thấy tăm dạng hắn đâu cả. Chẳng những thất-vọng, nàng lại sinh lo, nghĩ thầm :

— Hay là trong khi mình vắng mặt, Sinh đã rò về, để hắn tóm bắt được rồi chăng ?

Thấy trời đã gần tối. Quyên phải chờ cho tối hẳn mới dám lần-mò bước vào trong lều (tức là nếp nhà con con của nàng đã để cho Sinh ở tạm)

Đi gần tới cửa lều, sức trông thấy một vật, khiến nàng kinh-hãi giật bắn người lên, phải ngồi nép vào bụi cỏ không dám thở nữa ! Thấy hai cái bóng đen, đương lừ lừ tiến vào trong lều vừa đi vừa châu đầu vào nhau, rì rầm nói chuyện. . .

Quyên lắng tai nghe bập - bồm câu được câu chẳng, nhưng nàng cũng đoán được đại khái là chúng đương bàn cách làm tiền. Nàng đoán tội này có lẽ là phường trộm cướp chi đây ! Bèn rút dao trong lưng ra, len lén tiến vào định cho mỗi đứa một nhát. Trông ra thì hai gã kia đã bước vào trong lều rồi. Quyên ngạc nhiên nghĩ :

— Cửa lều của ta, mở đóng đều có cơ-quan riêng, chỉ có Lương-sinh hiểu biết mà thôi. Cớ sao bọn này cũng thông thạo cả các cửa lầy bí mật của ta, là nghĩa gì ! Hay là một người trong hai người, chính là Lương-sinh đó chẳng ?

Lắng nghe thêm một lát, bỗng nàng mừng rỡ nói :

— Quả thật Lương-sinh rồi ! Ai ngờ thẳng cha, bề ngoài làm bộ nhút-nhút hiền lành thế, mà lại hóa ra người tai quái bí-mật đến thế ?

Muốn đùa cho chàng rật mình, Quyên bèn đi lối khác vào nhà, thỉnh linh bật diêm lên . . . Ngọn lửa sáng lòa, chẳng những hai gã kia kinh hãi, mà chính Quyên cũng phải rật mình !

Vì cả hai gã kia cùng lạ mặt cả.

— Trời ơi, cô bé nhà nào lại hiện hình vào đây ?

Quyên cũng hoảng hốt hỏi lại :

— Vậy chứ các ngươi là ai ? lại dám vào đây ?

— Nhà này của một người con gái giao cho tôi từ ba hôm nay ..

Quyên dơ cao khúc nển lên, bỗng bật cười :

Trời ! . . . Quả là anh Lương - Sinh thật rồi ! Sao anh cái trang khéo thế ? trông râu ria mà phát sợ ! . . .

Ờ hay ! ngờ ngác gì ? vẫn chưa nhận ra Quyên à ?

Sinh bỗng mừng quỳnh, reo lên rằng :

— Trời ơi. cô nương ! sao lại ăn bận một cách quái gở thế ? trông tối tàn đen đủi như người mọi Phi châu ấy, thì đến thánh cũng chả nhận ra được.

Chàng lại trở tay vào bạn, giới thiệu :

— Đây là Vương-quân một ông bạn đồng tri của tôi. Chúng tôi định đến đây để bàn với cô nương một việc . . .

một việc rất trọng đại . . .

Quyên mỉm cười :

— Việc trọng đại ấy có lẽ tôi đoán ra rồi ! chỉ tiếc thay Lương tiên-sinh, hoặc ngờ vực, hoặc kinh thị nữ-nhi, mà không chịu cho biết trước. Sao bây giờ lại đổi ý cho đũa tiện tỳ này biết làm chi.

Sinh vội ôn tồn xin lỗi mà rằng :

— Nếu cô nương chấp trách thì oan. Nào phải tôi dám giấu giếm đâu, chỉ vì không đủ thì-giờ thừa rõ đó thôi. Chính hôm cô nương bỏ ra đi, tôi toan chạy theo để nói rõ câu chuyện này, ngặt vì cô đi nhanh quá . . .

Quyên xua tay nói :

— Thôi thế là đủ, bắt tất phải nhiều lời. Tôi hãy thử hỏi : việc định nói đó, có phải là . . . quốc sự phải không ?

Sinh ngạc nhiên hỏi :

— Sao cô nương biết ?

— Sao tôi lại không biết ! Nhưng mà này này . . . nguy lắm đó ! cái chết đương đợi chờ quanh đầu đó ! chẳng hay công tử có biết gì hay không ?

Sinh, như không để ý đến lời dọa nạt, chàng nói :

— Cái việc này Tôi cũng tự biết : hễ đã nhúng vào thì mười phần chết chín rưỡi. Từ khi tôi đã bước vào đảng, thật đêm 5 canh ngày 6 khắc, lúc nào cũng tưởng tượng như mình sắp phải bước lên đoạn . . .

— Thôi, thôi công-tử đừng nói nữa ! Tôi không muốn nghe những tiếng ghê-sợ. Chỉ xin hỏi tắt công chuyện thế nào ? định thi-hành ra sao ?

Sinh toan nói, nhưng gã lạ mặt đã nói trước :

— Thừa cô-nương...Tình thế ngày nay chắc cô-nương đã biết : bọn cách-mệnh đồng-chí chúng ta, khổ-tâm chiến đấu hàng mấy mươi năm trời, mới đủ lực-lượng mà đuổi được giống Mãn-Thanh, phá tung được siềng khóa cho bốn trăm triệu đồng-bào Hán-tộc. Chao ôi, cái chính-thể cộng-hòa, ta đã phải mua bằng một giá đắt quá ! phải hy-sinh hàng mấy chục vạn đồng-bào mới gây dựng được nên. Ai ngờ ngày nay lại bị một kẻ táng tận lương tâm, đương thẳng tay phá - hoại cái chánh-thể cộng-hòa, mà cam-tâm dìm-hãm quốc-dân vào hang sâu vực thẳm . . .

Chúng ta đây, cùng là một phần tử trong quốc-dân, trông thấy cơ-đồ sắp bị đồ nát, không lẽ khoanh tay chịu chết hay sao ? Nên ngày nay vâng lệnh Tôn-tổng-ly và Hoàng-nguyên-súy, quyết kế dùng toàn-lực của quốc-dân, nhất định đập đổ cái mộng đế bá của đấng quốc tặc họ Viên kia mới nghe !

Công việc trọng đại, phải chia ra nhiều bộ-phận, mỗi người mỗi việc như rất nhiều chân, ngõ-hầu mới mong thành công được . . . Nay nói riêng đến công việc của bọn ta đây. Ngoài sự tập hợp đồng-chí, lại chịu một cái nhiệm vụ quá trọng - đại là công việc làm tiền !

Làm tiền ! chính là bọn chúng tôi cùng Lương công-tử đây, đã nhận ủy thác của Tôn-đảng-trưởng ở Hoành-tân. Bất đồ khi về nước, chưa hành-động được việc gì đã bị sập hầm mắc lưới cả tui. Trong việc dúi ai ngờ lại có sự đại may ; nếu không mắc đại nạn, khi nào công-tử đây được biết cái kỳ tài đại đảm của cô-nương ! Nên cái mục đích của chúng tôi hôm nay, là muốn

đến nghinh - thỉnh cô - nương, và quyết đem cái nhiệm-vụ bộ-trưởng ủy-thác một mình cô-nương đó. Tài trí cô-nương, Lương công-tử đã tỏ bày hết cho đảng viên chúng tôi nghe rồi. Dám mong cô-nương nên lấy Tổ - quốc giang - sơn làm trọng, mà vui lòng cùng chúng tôi gánh vác việc chung, ... cô-nương là bức khảng-khải nhiệt-thành, tất sẽ vui lòng cùng chúng tôi san - sẻ trách-nhiệm.

Trầm ngâm một lát, Tổ-Quyên mỉm cười nói :

— Chúng tôi là phận nữ lưu, dù có chút nhiệt thành cũng vì tất đã làm nổi việc, chỉ sợ lại để lụy cho các ngài mà thôi.

Lương Sinh vui vẻ nói :

— Cô-nương nói thế, tức là bằng lòng nhận làm đồng-chí với chúng ta rồi ! Vậy thì . . .

Quyên chặn lời mà rằng :

— Nếu Lương công-tử đã thành-tâm tiến-giã, thì dầu nguy, hiểm, thiếp cũng chẳng dám chối từ . . . Song có một câu này-cần phải nói trước để hai tiên sinh tự liệu đã. Số là, chiều hôm nay, tôi thấy có một người hình-tích rất khả nghi, cứ lảng vảng đình mò quanh nhà này. Tôi chú-ý nhận sét thì hình như khuôn mặt lão Phượng-Son. thanh-tra mặt-thăm ở vùng Lưỡng-Hồ này thì phải . . .

Hai gã cùng bật cười. Lương-Sinh vội nói :

— Cô em tôi nói chuyện mơ ngủ mất rồi ! Phượng-Son đã bị bọn đồng chí chúng ta giết chết, trong một trận huyết-chiến oanh-liệt ở Quảng-đông, từ đã lâu kia rồi ! . . . Vương-Quân nói tiếp :

— « Hoàng-hoa-cương . . . Hoàng-hoa-cương, đó tức là một dấu kỷ-niệm vẻ-vang vừa đau đớn cho 72 bạn đồng-chí chúng ta đó . . . Hôm ấy, Hồ-tướng-quân giả trang làm lãnh-sư Nhật-bản, cùng mấy chục đồng-chí giả làm linh-tráng tùy tùng, và hơn 300 đồng-chí khác, chia thành từng bọn nhỏ, ẩn nấp quanh đấy . . . Hẹn nhau hễ nghe tiếng « bom » nổ trong dinh tổng-

đốc thì nhất-lễ cùng khởi thế-công, đánh thốc vào đại-doanh thống-đốc, kỳ cướp được hết binh quyền và chính quyền vào tay mới cam . . . Tổng-đốc bấy giờ chính là lão Phụng-Sơn, một người đã vì khám-phá được ồ cách-mệnh ở Trương-Ngạc mà nhẩy vọt lên ngôi tổng-đốc đó . . . Thế rồi . . . sau một tiếng bom nổ rây đất long trời, phủ tổng-đốc bị đổ ụp, viên tổng-đốc cũng noi theo lâu-dài mà chết tan xác như do. Bọn đồng-chi nhất thời nổi lên từ phía, có cái khí thế dũng-mãnh như thiên băng địa-liệt . . . Ai cũng tưởng một trận ấy tất thành-công, đủ đến bù vào mấy lần thất bại trước . . .

Nào hay đâu, dự tính một đường, sự thực lại quàng đi một nẻo : Hai cánh bộ - binh đồng-chi ở Bắc-giang và Quế-thành bị nghẽn đường không sang cứu viện kịp, mà bên địch thì . . . ngoài đội lục-quan ở Đông-giang, lại thêm đội thủy-quân Sán-đầu ập tới. Thượng-hạ đáp công, khiến cho bọn đồng-chi ta không đủ người đủ sức chống lại được nữa. Bốn trăm linh đồng-chi, toàn là bậc cao đẳng sinh viên, có đủ cái học-lực tài năng đóng vai đại-tướng được cả. Thế mà . . . than ôi, trừ mấy người đã dùng mưu kế rất tài tình mà trốn thoát, còn thì . . . chết sạch . . .

— Lại không sống thoát được người nào nữa à ?

— Sao lại không ! . . . « Hoàng-Hoa-Cương » tức là cái mộ chung của 72 người liệt-sĩ sống sót đó ! chính là nơi mà 72 vị liệt-sĩ đã bị hành-bình đó !

Ngần-ngor một lát, Quyên nói :

— Nếu vậy thì Phụng-Sơn ấy lại một người khác, không phải gã Phụng-Sơn mà tôi định nói. Tuy nhiên, hai ông nên ghi nhớ rằng : công việc ông đã phong thanh tiết lậu rồi đó. Vì tôi dám quyết gã ăn mày hôm nay đích là . . .

— Là mật-thám chứ gì . . . điều đó xin cảm ơn cô-nương, chúng tôi sẽ có cách đối phó không ngại, bây giờ . . . công việc gấp ngất đến nơi rồi. Ta phải thi-hành ngay hai việc sau, không thể chần-hoãn được nữa . . . Nhân thế xin đề cô-nương biết :

Đúng nửa đêm hôm nay sẽ có vài người đồng-chí nữa đến đây, để ấn-định cái chương trình phải thi-hành ngày mai :

Việc thứ nhất : ta phải chia nhau đi chiêu tập đồng-chí các nơi, hạn đúng 8 giờ tối mai phải hội họp cả ở Trịnh-gia-trang ngay góc đường Thạch-mã, để nghe viên đoàn-trưởng tuyên-bố mệnh-lệnh của bộ trung-ương . . . Việc thứ hai là : làm tiền . . .

Quyên ngần ngại bảo Sinh :

— Tôi không thể nào không áy-náy về cách cử-chỉ của thằng hành-khất hôm nay cho được. Nếu nó là lừa ăn-mày, thật tất không mò đến làm gì cái đất hoang - vu hiu quanh này . . .

Sinh nói :

— Họ có thám-tử dò mình, thì mình cũng có thám-tử dò xét lại họ. Việc mình đã ấn-định thì cứ phải làm. Không lẽ vì một thằng hành-khất vu-vơ mà bỏ bễ cả quốc-gia đại-sự hay sao ? . . . Nếu cô nương đã lo ngại thì ta nên báo trước cho viện trưởng binh của ta : chập tối mai sẽ cắt mấy toán nghĩa-dũng, chia phục ở bốn phía hội-quán. Cầm bằng chúng ta có bị bắt, thì họ sẽ đánh tháo cho ra, phỏng có sợ gì !

Nghe nói thế, Quyên mới thật được yên lòng. Nàng nói :

— Một túp nhà bé-tý thế này, sao công-tử lại dùng làm hội sở thì phỏng chưa được mấy người ? Và . . . công-tử cũng khí tự-tiện quá ! đáng lẽ phải báo trước cho chủ nhân của nó được biết mới phải chứ !

Sinh vừa tỏ lời xin lỗi, bỗng thấy cửa ngoài có tiếng động . . . Ai nấy có vẻ ngơ ngác sợ hãi. Quyên bỗng ghé tai Sinh, nói thầm :

— Hình như có tiếng chân ngựa đập xuống đường sỏi. Mà . . . nhiều ngựa chớ không phải . . .

Vương-quân bỗng hoảng-hốt bảo hai người :

— Có đường tháo ra vĩa sông không ? ta phải tắt đèn tháo

mau đi... Thấy móng ngựa chạy đông thề, tôi cũng sợ lắm... Không khéo đúng như lời cô nương nói, thẳng hành-khất đem kỵ-binh đến vây bắt bọn ta đó, cũng chưa biết chừng!...

Ngọn đèn tắt phụt. Trong nhà tối mịt như bưng; Quyên vì thông thạo đường lối, nên được bầu làm hướng đạo. Ba người vịn vai nhau như bọn sầm chợ, đưa nhau lánh qua cửa nách, tìm lối thoát xuống vỉa sông...

Vừa ra khỏi được độ trăm bước, bỗng thấy « đoành! đoành! » mấy tiếng... Quyên thất đảm, vội kéo hai người nắm ép xuống mặt cỏ, lúi lúi nói rằng:

— Hồng hồng! nguy nguy! có lẽ địch quân đã nhòm thấy bóng hút chúng ta, mà chĩa súng bắn theo đó chẳng?

Vương, vẫn một vẻ trấn tĩnh như thường mà rằng:

— Không thể nhìn thấy được. Trừ ra chúng có đèn « bin » soi chiếu thì chúng ta mới sợ. Tuy nhiên, ta cũng nên phòng trước, bò rạp xuống mặt cỏ mà trốn thì hơn.

Quả nhiên Vương đoán không sai, đó chỉ là mấy phát súng bắn phóng để thị oai đó thôi. Bỗng thấy tiếng súng nổ liên thanh ba người vừa sợ vừa mừng, ngảnh nhìn lại thấy ánh lửa bật lên như sao, đội kỵ binh đương lỗ nhổ bỏ vây chiếc nhà nọ...

Lương-Sinh vốn là người nhát gan nhất, nghe thấy tiếng súng nổ quân reo, chân tay cứ dun-đồ như cây sậy, phải cứ ôm chặt lấy khuỷu tay Quyên để nhờ nàng lôi kéo đi...

Vương nói:

— Chúng bắn nã một hồi, tất nhiên sẽ kéo vào trong nhà sục tìm tử-thi bọn ta. Nếu không thấy, tất nhiên một mặt sẽ tứ-tán truy-tầm, một mặt sẽ đánh điện đi các nơi, để nhờ các quan lại địa-phương nã hộ. Vậy bây giờ nếu trốn xa thì sợ lỡ giờ hội nghị, mà lần quất quanh đây, chỉ sợ khó giữ được hình-tích khỏi bại-lộ.

Quyên trở tay sang sông nói:

— Không ngại, tôi còn một sào-huyết ở ngay bên kia sông, bí-hiêm lạ-thường, cho bọn chó săn có tinh quái đến bực nào cũng không thể xét biết được. Day. . . tôi chỉ khả quái một điều : sao chúng biết bọn ta ở đây ? lại biết cả thời khắc hội-hợp của chúng ta, mà báo quan đến vây bắt ?

Vương cả quyết nói :

— Việc này tất có người nội phản không sai ! Để sớm mai tôi dò hỏi mấy người trong sở liêm-phóng, may ra có thể biết được.

Quyên ngạc-nhiên hỏi :

— Bọn chúng là thù địch sinh tử với chúng ta. Khi nào chúng chịu. . .

Không đề nài nói rứt, Vương vội đáp :

— Không phải toàn là thù địch tất cả đâu ! Cô nương nên biết rằng hết thầy : các ty các bộ của chính-phủ, đều có bọn đồng-chí ta chi-phối hết thầy. Ngay như bộ quân-cơ bộ chinh-tham cũng vậy.

Ba người đương dón đèn giắt nhau, men theo vỉa sông mà đi...

Thình lình thấy Quyên rùng mình lên một cái, mà lời nhăng hai gã kia, bắt phải ngồi nép cả xuống. . .

Vương, Sinh ngạc nhiên ngơ ngác nhìn quanh, chỉ thấy mặt sông sóng vỗ róc rách, quanh bờ những chòm lau cụm lác, lả-lơi nhấp nhô, trong cảnh hắc-ám mờ màng. . .

— O' hay ! cái gì thế, cô nương ? tự dưng làm chúng tôi kinh hãi hết hồn !

Quyên khẽ chỏ tay nói :

— Trời ơi, mắt các anh thật quả là mắt chó giấy ! . . . đấy, đấy ! . . . thử nhìn kỹ gần mấy cụm lau phía trước mặt mà xem rõ ràng có mấy cái bóng đen đương nhấp nhô đứng lên ngồi xuống làm trò gì với nhau kia kia ! . . . đấy, lại một thằng đứng yên đi xuống vệ sông đấy, thấy chưa ?

Chú ý nhìn thật kỹ, Vương bỗng nói :

— Chúng tôi chả trông thấy gì cả ! Nếu quả sự quan - sát của cô nương được đúng, thì chúng tôi thật bái phục cặp mắt mèo của cô-nương.

Không đề ý đến lời tán tụng, Quyên nói :

— Nếu các ông không trông thấy chúng thì chắc chúng cũng không thể nhìn thấy chúng ta đâu ! Ấu là . . . các ông hãy đứng đây, để tôi một mình, cất lên bò đến tận nơi xem chúng có phải là quân mai phục không ? nhân thể dò xem chúng đương hý húi làm cái thá gì với nhau thế ?

— Thôi, chúng đã không nhận biết mình, bất nhược mình nên tránh đi là hơn. Hơi đâu đem thân vào gần miệng cộp làm gì ! Cô-nương há lại không biết chúng ta đương ở vào cảnh cực nguy chi cấp hay sao ?

Mặc dầu hai người hết sức cản trở, tịu trung vẫn không thể đàn áp nổi cái chí tò mò, cái gan mạo hiểm của Quyên. Nàng nhất định mon men đi tới. Vương quân không thể sao được, bèn lấy súng đưa nàng để phòng khi bất trắc. Quyên từ chối, nói rằng mình cũng có súng rồi.

Nàng phải rạp mình xuống đất, rón rén bò tới chỗ có những bóng đen kia. Nàng phải đem hết tâm thần chuyên chú vào tai, mắt : nghe ngóng từng ly, nhìn nhận từng tí . . . Tiến đã được một quãng giải, chỉ còn cách chừng độ vài chục thước, vẫn chưa biết chúng làm gì ? và số người bao nhiêu, vì vương lau sậy che lấp

Vương, Sinh ruột nóng như lửa đốt, hai mắt cứ đăm đăm nhìn về phía trước, một cách chập chờn lo sợ.

Bỗng thấy một tiếng nổ « ðùng ! » Hai gã cùng rật nẩy bắn người, ngờ là Quyên đã bị chúng nom thấy, nên bị chúng bắn. Sinh luống cuống nói :

— Không biết chúng bắn có tin nàng không ? bọn ta đành phải liều mạng xông lên cứu nàng chứ, chẳng lẽ cứ đứng chết ở đây sao ?

Vương lấy tay bưng miệng Sinh mà rằng :

— Anh làm gì mà nóng nảy thế : tiến lên thì chỉ là chết uổng mạng, có khi lại thêm lụy cho nàng. Vì nếu phải chúng trông thấy nàng, tất phải bắn luôn mấy phát chớ, có sao chỉ một phát rồi im. Vả trời tối như bưng thế này, nếu ta không đứng nguyên chỗ, lát nữa ngộ nàng bình an quay lại thì biết đảng sấm nào mà tìm nhau !

Bổng thấy một tiếng « suytttt!! » giải bên cạnh, khiến cho hai chàng lại rất mình phen nữa, không để cho bạn hoảng-sợ, Quyên vội lên tiếng ngay. Hai chàng mừng quỳnh đồng thanh hỏi :

— Chà, cô nương lớn về lúc nào mà chúng tôi không nom thấy ? Vừa rồi tiếng súng gì thế ? khiến cho chúng tôi nghe thấy phải kinh-hãi rùn người. Nay thấy cô nương vô-sự thật là may quá !

Quyên hậm hực nói :

— Một việc giã-man tàn-bạo quá ! vậy mà tôi thế-cò sức kém không dám tiến lên tiếp cứu cho người lương-thiện, trừ-khử giống hung-tàn... thực là đáng giận đáng tiếc quá... Nhưng mà tôi quyết sẽ theo gót kỳ-cùng, nhất định khám phá được sào huyệt chúng mới nghe !

— Nhưng mà... có lẽ chúng là bọn ăn cướp phải không ?

— Thì, chính thế !... chúng cướp của đốt nhà người ta chưa phỉ, lại còn bắt cóc con gái người ta để đòi tiền chuộc nữa !... Vừa rồi là bọn chúng chia của với nhau, rồi đem « cóc vàng » tức là một thiếu-nữ, con gái của một vị hưu-quan ra bắn chết, sau khi được tin người nhà không lo nổi tiền chuộc. Ôi ! đang tay giết một thiếu-nữ vô tội như thế, các ông tính còn thủ-đoạn nào tàn-nhẫn thảm khốc hơn nữa !

(Còn nữa)